

Arrest

nr. 285 972 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Hij werd dan door de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht zich later op 16 februari 2023 opnieuw aan te bieden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 1 september 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende bij de Kroatische overheden en op 13 september 2022 bij de Zwitserse autoriteiten. Deze laatsten achten de Kroatische autoriteiten verantwoordelijk voor verzoekers terugname, dat door dezen aanvaard werd. De Zwitserse autoriteiten gaven aan verzoeker op 11 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 februari 2023 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden en aan de Zwitserse autoriteiten op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening). De Zwitserse autoriteiten reageerden dezelfde dag nog dat zij het verzoek tot terugname weigeren omdat ze de Kroatische autoriteiten verantwoordelijk achten voor verzoekers VIB.

1.4. Op 16 februari 2023 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.5. Op 23 februari 2023 stemden de Kroatische overheden in met het in punt 1.3. vermelde verzoek, dit op grond van artikel 20, lid 5 van deze Dublin III-Verordening.

1.6. Verweerder treft op 27 februari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans bestreden akte. Ze werd betekend op 1 maart 2023 en ze luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: V.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: R.

nationaliteit: B.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N., V., verder de betrokkene, die staatsburger van B. verklaart te zijn, diende zich op 06.02.2023 aan bij onze diensten waarbij betrokkene de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dezelfde dag nog diende de betrokkene dit verzoek ook effectief in. De betrokkene legde daarbij geen originele identiteits- of reisdocumenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege illegale binnenkomst in Kroatië op 01.09.2022 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 01.09.2022 en in Zwitserland op 13.09.2022.

Op 16.02.2023 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij op 19.08.2022 per vliegtuig van Burundi via Ethiopië en Turkije (transits) naar Servië reisde, waar hij aankwam op 20.08.2022 en de dag erna per bus en taxi naar Bosnië reisde, waar hij aankwam op 23.08.2022 en verbleef tot 01.09.2022. Volgens betrokkene reisde hij dan te voet naar Kroatië waar hij aankwam op 01.09.2022, om dezelfde dag nog per trein naar Italië te reizen, waar hij aankwam op

04.09.2022 en één dag verbleef in het station van Milaan alvorens per trein naar Zwitserland te reizen, waar hij aankwam op 06.09.2022. De betrokkene verklaarde dat hij in Zwitserland verbleef tot eind januari 2023, om vervolgens met de bus via voor betrokkene onbekende landen naar België te reizen, waar hij in het Rijk is binnengekomen op 05.02.2023.

De betrokkene verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw N., D. (geboren in 1986 te Kabezi, Burundi en verblijvend in Bujumbura, Burundi) en 3 minderjarige kinderen te hebben die bij hun moeder verblijven. Hij gaf verder aan een neef van zijn vader te hebben die in België te Aalst verblijft, genaamd N., C. (volgens de betrokkene ouder dan betrokkene). Betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in een andere EU-lidstaat.

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan en hij ontkende een verzoek om internationale bescherming in Kroatië te hebben ingediend.

De betrokkene gaf verder aan dat zijn verzoek om internationale bescherming door de Zwitserse autoriteiten werd afgewezen in januari 2023. Volgens documenten die betrokkene voorlegde tijdens het persoonlijk onderhoud, kreeg de betrokkene van de Zwitserse instanties op 11.11.2022 een weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat België het verleden van Burundi kent, omdat België de mensenrechten respecteert en omdat de neef van zijn vader hem hier kan helpen.

De betrokkene uitte verder bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij daar door de politie geslagen en slecht behandeld werd en verklaarde dat hij beter zelfmoord zou plegen dan terug te gaan naar Kroatië. De betrokkene gaf aan ook bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij door dit land geweigerd werd en naar Burundi teruggestuurd zou worden.

Op 09.02.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de autoriteiten van Kroatië en van Zwitserland. Op 09.02.2023 lieten de autoriteiten van Zwitserland weten ons terugnameverzoek te weigeren, aangezien zij niet de verantwoordelijke lidstaat zijn op grond van Verordening 604/2013. Op 23.02.2023 volgde een akkoord voor terugname van Kroatië op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013, waarin de Kroatische instanties verzoeken om minstens 7 werkdagen vooraf in kennis te worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. De Kroatische autoriteiten geven in dit akkoord ook individuele garanties voor de betrokkene en bevestigen dat betrokkene na overdracht toegang krijgt tot de procedure voor internationale bescherming met passende accommodatie, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffend rechtsmiddelen en een individuele benadering die rekening houdt met de specifieke kenmerken en kwetsbaarheden van betrokkene. De Kroatische autoriteiten lieten verder weten de betrokkene te kennen onder de alias M., V., geboren op 01.10.1986 en met nationaliteit van D.R. Congo.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de

betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat betrokkene door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Kroatië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn of haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Kroatië de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij niet om internationale bescherming vroeg in Kroatië, merken we op dat het vingerafdrakenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Verder wensen we hieromtrent op te merken dat betrokkene geen concrete bewijzen of begin van bewijzen aanbracht die aantonen dat de Kroatische autoriteiten buiten zijn medeweten om zijn verzoek voor internationale bescherming registreerden. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaring dat betrokkene in Kroatië gedwongen werd tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde verder een in België verblijvende neef van zijn vader te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de vader van betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië aan België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en de neef van zijn vader bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder".

Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat België het verleden van Burundi kent. Hieromtrent wijzen we er nogmaals op dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt niet toe aan betrokkene om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelde dat België het Burundese verleden kent, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene bracht geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Kroatië wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde verder naar België te zijn gekomen omdat België de mensenrechten respecteert. We wensen omtrent deze verklaring te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de

minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. Indien betrokkene met de hierboven aangehaalde verklaring zou willen impliceren dat Kroatië de mensenrechten niet respecteert, is deze verklaring ongegrond in het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU. Hieromtrent benadrukken we nogmaals dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

We wensen hieromtrent ook te vermelden dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij getraumatiseerd is doordat hij door de Kroatische politie geslagen en slecht behandeld werd en hij gaf aan dat hij beter zelfmoord zou plegen dan terug te keren naar Kroatië. Vooreerst wensen we betreffende de verklaringen van betrokkene over de Kroatische politie op te merken dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs hieromtrent aanbracht. We wensen in dit verband ook te benadrukken dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische autoriteiten, een klacht kon indienen bij de daarvoor bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Aldus maakte de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Omtrent de verklaring van betrokkene dat hij de dood verkiest boven een overdracht aan Kroatië, wensen we te verwijzen naar recente rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië op datum van 16.02.2017 (C-578-16) waarin wordt verwezen naar verscheidene arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarin herhaaldelijk geoordeeld werd dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (zie arresten van het EHRM van 7 oktober 2004, Dragan e.a. tegen Duitsland, CE:ECHR:2004:1007DEC003374303, § 1; 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, CE:ECHR:2006:0704DEC002417105, § 2, en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, CE:ECHR:2013:0430DEC007520312, § 34). We benadrukken in dit verband dat de door betrokkene verklaarde suïcidale elementen ernstig onderzocht zullen worden door onze diensten alsook worden opgevolgd door de sociale assistenten in het opvangcentrum van betrokkene. Verder verwijzen in dit verband ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013, waarin voorzorgsmaatregelen worden voorzien. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Betreffende het bezwaar van betrokkene tegen een overdracht aan Zwitserland, wensen we te benadrukken dat Kroatië middels het akkoord van 23.02.2023 de verantwoordelijke lidstaat is geworden om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit impliceert dat de betrokkene geenszins dient terug te keren naar Zwitserland en dat zijn argumenten om zich te verzetten tegen een overdracht aan dit land in deze niet van toepassing zijn.

Zoals reeds vermeld stemden de Kroatische autoriteiten op 23.02.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van 20(5) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend is verplicht om, op de in de artikelen 23,24,25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot

de terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Dit betekent dat het verzoek van betrokkene nog hangende is en Kroatië nog niet bepaalde welke lidstaat verantwoordelijk is voor dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Kroatische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek en indien Kroatië intussen zelf verantwoordelijk blijkt te zijn, niet zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert, merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We benadrukken nogmaals dat Kroatië verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tučkorić, “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update”, laatste update 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, p. 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die voor het einde van hun procedure Kroatië verlaten opnieuw hun verzoek moeten herindienen. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (p. 52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p. 80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83).

Het rapport vermeldt dat residenten in beide Kroatische opvangcentra worden voorzien van drie maaltijden per dag, beide centra hebben ook keukens waar verzoekers hun eigen eten kunnen klaarmaken (p. 85-86).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht.

Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge - Violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan.

Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, p. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd

zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p.24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het AIDA-rapport hebben statushouders in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (p. 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (p. 91). Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", p. 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van

artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 16.02.2023 dat zijn fysieke gezondheidstoestand goed is, maar hij gaf aan dat het psychologisch heel slecht met hem gaat omwille van zijn ervaringen in Kroatië, waarvoor hij met behulp van het opvangcentrum nog een psycholoog zal consulteren. Betrokkene verklaarde dat hij beter zelfmoord zou plegen dan terug te keren naar Kroatië. We wensen hier op te merken dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of documenten betreffende zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand werden aangebracht.

We wensen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013, waarin voorzorgsmaatregelen worden voorzien. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt, waardoor de Kroatische autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte zullen worden gebracht van de door betrokkene geuite zelfmoordverklaringen. Verder wensen we ook te benadrukken dat in het dossier van betrokkene geen andere elementen aanwezig zijn die kunnen duiden op sterk aanwezige suïcidale neigingen bij betrokkene. Bij afwezigheid van recente psychologische of medische attesten, bij afwezigheid van verklaringen van betrokken hulpverleners en bij afwezigheid van enige indicatie dat betrokkene nu reeds concrete plannen heeft om zichzelf met een wanhoopsgedaar te verzetten tegen een overdracht, lijkt het ons aangewezen de transfer in de huidige omstandigheden te laten doorgaan.

De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4)."

1.7. Op 27 februari 2023 treft verweerder tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Ook deze beslissing wordt betekend op 1 maart 2023.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op :

*"- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 EN 62, §2 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- Schending van de materiële motiveringsplicht – manifeste appreciatiefout
- Schending van de hoorplicht".*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Kroatië.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

2. Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

3. In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing waar gesteld wordt tegen welke datum verzoeker zich zou moeten aanmelden bij de Kroatische overheden, noch waarom aan verzoeker geen termijn zou moeten worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Kroatië aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing slechts wordt vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5 in fine).

Dat enkel gesteld wordt dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand van de overdracht in kennis gesteld zullen worden, wat echter geen pertinente motivering is.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5), zonder meer. Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan.

Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.

Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat. Dat in casu impliciet geen termijn toegekend wordt.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Litouwen aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgesteld doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming, in casu op 6/2/2023

Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak.

Dat evenmin enige vraag gesteld werd naar de familiale en privé-situatie van verzoeker, terwijl verzoeker melding maakte van een neef van vaderskant.

Dat verzoeker meent dat het onterecht is dat de familiale banden van iemand die ver van zijn land van herkomst is, enkel eng bekeken worden. Dat verzoeker wel degelijk ook opteerde om naar België te komen omdat een neef van zijn vader alhier verblijft.

Dat dit gelet op de fragiliteit van verzoeker wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoont en derhalve een risico op schending van artikel 8 EVRM.

Dat betreffende de banden tussen verzoeker en diens neef overigens geen onderzoek ingesteld werd.

Dat desbetreffend minstens onzorgvuldig handelen, een schending van het hoorrecht vastgesteld dient te worden.

Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.

Dat verwerende partij dit niet deed. Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht”.

2.3.3. Een eerste punt van kritiek van verzoeker betreft de toepassing van artikel 51/5, §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij valt erover dat nergens in de bestreden akte kan gelezen worden tegen welke datum hij zich moet aanbieden bij de Kroatische overheden, dat nergens verduidelijkt wordt waarom hij geen termijn krijgt om zich bij deze aan te melden en waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht vereist is dat hij wordt teruggeleid naar de grens met Kroatië.

2.3.4. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting. Hij kan er namelijk niet onwetend van zijn dat samen met het bestreden overdrachtsbesluit ook een beslissing tot vasthouding getroffen werd zoals verweerder terecht duidt in zijn nota. Om kennis te nemen van deze beslissing is verzoeker niet aangewezen op het administratief dossier. Deze beslissing werd aan verzoeker immers in persoon betekend. Hierin kan het volgende worden gelezen:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Uit een individueel onderzoek van het administratief dossier van betrokkene rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het administratief dossier vastgesteld dient te worden dat er op basis van art. 1§2 2°, 4°a) en 9° van de wet van 15 december 1980 meerdere feiten zijn die wijzen op een risico op onderduiken zoals gedefinieerd in het risico op onderduiken in art. 1§1, 11° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt: De Kroatische autoriteiten deelden in hun akkoord van 23.02.2023 mee dat de betrokkene in Kroatië gekend is als MUGISHA, Vital, geboren op 01.10.1986 en met de Congolese nationaliteit. We stellen derhalve vast dat hij in verschillende lidstaten

verschillende persoonsgegevens opgaf. We stellen derhalve vast dat de betrokkene valse informatie heeft gebruikt.

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugdrivings- of verwijderingsmaatregel: De Zwitserse autoriteiten deelden in hun weigering van 09.02.2023 mee dat de betrokkene in Zwitserland op 11.11.2022 een uitwijzingsbevel kreeg om terug te keren naar Kroatië, maar dat betrokkene onderdook vooraleer de Zwitserse autoriteiten hem konden transfereren naar Kroatië. We stellen derhalve vast dat er voor de betrokkene een risico op onderduiken bestaat.

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming: Uit vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen in Kroatië en Zwitserland en dit vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De betrokkene ontkende dat hij in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat in het geval van de betrokkene een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Kroatië te verhinderen en dat een andere minder dwingende maatregelen niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat.”

2.3.5. Gelet op het voormelde kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat verweerder in het overdrachtsbesluit een termijn bepaalt waarbinnen verzoeker zich (vrijwillig) moet aanmelden bij de Kroatische autoriteiten of dat hij *a contrario* nog eens moet verduidelijken waarom verzoeker geen termijn krijgt om zich bij de voormelde autoriteiten aan te melden en waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht vereist is dat hij wordt teruggedleid naar de grens met Kroatië. In het bestreden overdrachtsbesluit kan *in fine* duidelijk gelezen worden dat verzoeker wordt teruggedleid naar de bevoegde Kroatische autoriteiten. Verzoeker kan deze beslissing tot terugleiding, die de resultante is van de motieven die zeer uitgebreid kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, met alle middelen van recht aanvechten bij de Raad.

2.3.6. Tweede punt van kritiek van verzoeker is dat *“de gemachtigde niet [kan] stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven”*. De Raad leest dit echter niet in het bestreden overdrachtsbesluit. Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. Dit betoog staat bovendien haaks op verzoekers eerste punt van kritiek en hiermee tegenstrijdig is dan weer wat verzoeker even verderop in zijn verzoekschrift aangeeft, met name dat het bestreden overdrachtsbesluit impliciet geen termijn toekent aan verzoeker om zich vrijwillig aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten. Verzoeker betoogt ten slotte nog, *“Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat”*. Verzoeker kan dan wel overtuigd zijn van het feit dat hij zich ondanks een eerder verklaard verzet tegen een overdracht naar Kroatië, wel vrijwillig zal aanbieden bij de Kroatische autoriteiten en dit binnen de gestelde termijn. Dit belet verwerende partij niet om daar anders over te denken gelet op de elementen die in de beslissing tot vasthouding kunnen gelezen worden.

2.3.7. Derde punt van kritiek van verzoeker is dat het hoorrecht geschonden werd. De Raad ziet de grondslag van dit betoog niet in, gezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 februari 2023 gehoord werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit aan de hand van een formulier met voorgedrukte rubrieken, waarin wordt gepeild naar nuttige elementen. Verzoeker kreeg hierbij ook de gelegenheid om zelf nog andere nuttige informatie aan te brengen. Blijkens het gehoorverslag werd verzoeker gedurende zijn gehoor bijgestaan door een tolk Kurundi-Frans. Onder de bewoordingen *“Ik aanvaard het gehoorverslag”* figureert de handtekening van verzoeker. In het bestreden overdrachtsbesluit wordt trouwens uitvoerig verwezen naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op 16 februari 2023.

2.3.8. Waar verzoeker opwerpt dat hij *“enkel”* werd gehoord bij het indienen van zijn VIB, ziet de Raad niet in waarom verweerder verzoeker meermaals zou dienen te horen opdat voldaan is aan het hoorrecht.

Wat telt is dat alle relevante informatie verzameld wordt, niet het aantal keren dat een persoon gehoord wordt.

2.3.9. Verzoeker werpt verder op, *“Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak”*. Blijkens rubriek 38 van het gehoorverslag van 16 februari 2023 heeft verzoeker verklaard *“Fysiek gaat het goed met mij”*. De Raad ziet dan ook niet in welke bijkomende verificatie verzoeker verwachtte op dit vlak. Verzoeker heeft weliswaar ook verklaard, *“Psychologisch gaat het heel slecht met mij omwille van wat ik heb meegemaakt in Kroatië. De verpleegster van het OC zal een psycholoog voor mij vinden”*. Echter bevat het administratief dossier geen spoor van een psycholoog die voor verzoeker werd aangesteld. Ook bij het verzoekschrift wordt geen enkel attest gevoegd van een psycholoog die bijstand verleent aan verzoeker. Verzoeker kan niet van verweerder verwachten dat hij allerlei medische verificaties laat doen op grond van loutere beweringen van verzoeker. Alleszins toont verzoeker ook niet het belang aan bij zijn betoog vermits er tot op heden geen bewijs voorligt dat verzoeker nood heeft aan psychologische bijstand, laat staan een bewijs dat verzoekers psychologische toestand zich verzet tegen een overdracht aan de Kroatische autoriteiten. De Raad stipt nog aan dat het administratief dossier een medisch attest bevat van de centrumarts, opgesteld op 1 maart 2023. Hierin verklaart deze dat verzoeker op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. Er is hierbij geen sprake van een wankel mentale toestand van verzoeker. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

2.3.10. Voorts werpt verzoeker op *“Dat evenmin enige vraag gesteld werd naar de familiale en privé-situatie van verzoeker, terwijl verzoeker melding maakte van een neef van vaderskant”*. Blijkens het reeds vermelde gehoorverslag van 16 februari 2023 heeft verweerder wel degelijk gepeild naar familieleden die in België wonen. Het is op grond van deze vraag dat verzoeker geantwoord heeft dat *“een neef van zijn vader”* in België verblijft. Verzoeker kon diens geboortedatum niet geven, wel diens woonplaats en het feit dat het een Belg betreft. Op de vraag, *“welke relatie had u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier? (financiële, materiële, mentale steun, andere hulp?)”*, antwoordde verzoeker: *“Ik was klein toen hij in 1995 naar België vertrok”*. Op de vraag, *“Welke relatie had u terwijl het familielid in België verbleef en u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier?”*, antwoordde verzoeker: *“Ik weet het niet, ik was klein”*. Op de vraag *“Welke relatie hebt u momenteel met het familielid? Woont u samen met het familielid? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier?”*, antwoordde verzoeker, die toen nog niet van zijn vrijheid was beroofd: *“Ik heb hem nog niet gezien, maar we hebben contact. Hij is van plan me te helpen”*. De Raad ziet niet in welke bijkomende vragen verzoeker nog verwachtte van verweerder, gelet op de voormelde vage antwoorden.

2.3.11. In de bestreden overdrachtsakte kan gelezen worden:

“Betrokkene verklaarde verder een in België verblijvende neef van zijn vader te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de vader van betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië aan België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en de

neef van zijn vader bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.”

2.3.12. Gelet op de hierboven aangehaalde verklaringen van verzoeker en gelet op de inhoud van de in de geciteerde passage aangehaalde bepalingen van de Dublin-III Verordening, zijn dit deugdelijke en pertinente overwegingen. Verzoeker haalt dit niet onderuit door zijn simpel betoog “dat het onterecht is dat de familiale banden van iemand die ver van zijn land van herkomst is, enkel eng bekeken worden”. Verzoeker brengt tot op heden geen enkel begin van bewijs aan dat er sprake is van een afhankelijkheid tussen hem en “de neef van zijn vader”. Er ligt zelfs geen verklaring voor van deze persoon dat hij überhaupt familie is van verzoeker, deze kent en ondersteunt of zal ondersteunen.

2.3.13. Verzoeker werpt op, “Dat dit gelet op de fragiliteit van verzoeker wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoont en derhalve een risico op schending van artikel 8 EVRM.” maar de Raad ziet niet in over welke fragiliteit het gaat. Er wordt daarover geen enkel begin van bewijs verstrekt. Verzoeker verwacht allerlei onderzoeken van verweerder over de banden tussen hem “en diens neef (sic)” maar de Raad ziet nogmaals niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachtingen gelet op zijn afgelegde nietszeggende verklaringen. Het is ook niet omdat verzoeker verklaard heeft dat hij naar België kwam voor de neef van zijn vader dat er dan per definitie een band van afhankelijkheid moet aangenomen tussen hen.

Het eerste middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.14. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 23.4 VERORDENING 603/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN VAN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- Schending van artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26/6/2013

- Schending van art.1 en 2 van de Vluchtelingenconventie, schending van het beginsel van non-refoulement –

- schending van ar.3 en 8 EVRM, schending van de artikelen 4 en 7 van het Charter van de fundamentele rechten van de Europese Unie (HANDVAST GRONDRECHTEN EU) , van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 mbt de vluchtelingen, van artikelen 3 en 17 van het DublinIII reglementering, van artikel 21 van de Directive 2011/95/UE van het Europees Parlement van 13 december 2011 betreffende de normen mbt de voorwaarden die onderdanen van derde lidstaten of apatriden dienen te vervullen om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, mbt een eenvormig statuut van vluchtelingen of personen die kunnen genieten van de subsidiaire bescherming en mbt de inhoud van deze bescherming

- schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 mbt de motivering van administratieve rechtshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15/12/21980,

- schending van het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldig bestuur, van het principe date en beslissing dient te rusten op legitieme en wettelijk toelaatbare motieven.

- Schending van het principe van de juiste motivering, in feite en rechte, manifeste appreciatiefout

- Schending van het recht gehoord te worden

- Schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet

- Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij diende in Kroatië haar vingerafdrukken te geven onder dwang.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen

van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Kroatische autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekster een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.

Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoekster wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar Burundi teruggedreven te worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar Burundi, land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat zij aldaar riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu met betrekking tot Kroatië uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontfangen.

2; Dat daarnaast uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures en voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat integendeel blijkt dat het niet is omdat de vingerafdrukken genomen werden in Kroatië date en asielzoeker ook effectief recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Kroatie net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat de verwerende partij zich in dat verband baseert op enkele passages van het Aidaverslag, terwijl zelfs dit Aida-verslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is.

Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Kroatie overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatie en van een latent racisme in de Kroatische samenleving.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Kroatië, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 EVRM.

Dat recentelijk in een arrest M.H. e.a. tg. Kroatië van 18/11/2021, het EHJ gesteld heeft dat Kroatie zich effectief schuldig maakt aan schendingen van de artikelen 2,3n5,14 en 34 van het EVRM en van artikel 4 van het 2de Protocol bij de Conventie van Genève.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad zijn problemen tegenover Kroatië uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatie uitvoering bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten.

Dat deze vaststelden :

“Lighthouse Reports led a joint investigation with Der Spiegel, SRF, Rundschau, ARD Monitor, ARD Studio Wien, Libération, RTL Croatia, Novosti and Pointer, spent eight months gathering testimony, tracing chains of command, tracking social media and satellite imagery and following the money trails back to EU funds. The visual evidence was corroborated by interviews with more than a dozen serving and former police and coast guard officers, as well as witness accounts by pushback victims across the three EU countries. What emerges is the most detailed picture yet of a previously deniable campaign of illegal, violent pushbacks in Croatia, Greece and Romania by masked men whose uniforms have been stripped of any identifying details.”

Dat het Aida rapport – update 2022 stelt : « Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative’. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children,women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement.

According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia. The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum. In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia. The European commission described the incident as a “serious alleged criminal action” and urged the Croatian authorities “to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions”. According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Kladuša. In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia. Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also

reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that pushbacks practices and denying access to asylum continued in 2021. CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was

prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Ježevce (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below). Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina. Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. [...] Push-back practices reported by the media Video evidence of pushbacks from Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets. Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina. Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders." Following these events, the 14th session of the Parliamentary Committee for Human Rights and the Rights of National Minorities was held on 13 October 2021 and the state attorney's office ordered investigations against police officers. After the release of the recording in question, the Ombudsperson started her own inquiry into the Ministry of Interior's actions, calling on the Ministry of the Interior and the State Attorney's Office to duly inform her on the actions taken as well as their outcomes in line with her mandate as the deputy of the Croatian Parliament for the protection and the promotion of human rights and fundamental freedoms.

At EU level, the Group of the Progressive Alliance of Socialists & Democrats in the European Parliament asked the President of the European Commission Ursula von der Leyen to initiate infringement procedure against Croatia (as well as against Poland and Greece) for violating the right to international protection and the principle of non-refoulement at the EU's external borders. MEPs stress the need to take all necessary measures to stop the inhumane policy of illegal expulsions ». Que la systématique de ces politiques étatiques a également entraîné des réactions à l'échelle européenne, avec le Conseil de l'Europe (La commission pour la prévention de la torture du Conseil de l'Europe a rendu un rapport accablant en date du vendredi 3 décembre 2021), ainsi qu'à l'échelle internationale, avec les Nations-Unies [sic], comme le rapporte le rapport AIDA précité (p. 26) : « This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe. In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH. UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the

government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation. In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police. The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Ježevce, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec). The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions. In October 2021, representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs inter alia to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which

the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption. The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021. According to the report there were cooperation difficulties i.e. the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception" and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian law enforcement officials[.] A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked.

The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting. The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. [...] In August 2020, Amnesty International prepared its submission for the Universal Periodic Review (UPR) of Croatia in November 2020. It evaluated the implementation of recommendations made to Croatia in its previous UPR, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the Croatian police. Croatia's human rights record were reviewed by the UN Human Rights Council's Universal Periodic Review (UPR) Working Group in November 2020. As reported by Initiative Welcome, in November 2020 during the sessions on the third cycle of the Universal Periodic Review (UPR), several UN member states made recommendations to Croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants. They recommended inter alia to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants. [...] In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation. The Commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment ».

Dat het dan ook duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken op zekere wijze dat er :

- Terugdrijvingen aan de grens gebeuren
- Gewelddaden door de politie gepleegd worden
- Afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten.
- Structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de voorwaarden van ontvangst.
- Gebrek aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken

- Afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het Hoge Administratieve rechtscollege.
- Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen.
- Gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie (gebrek ook aan taallessen)
- Latent racisme.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Kroatië.

Dat hij slachtoffer werd van geweld vanwege de politie, dat hij gedwongen werd documenten, die hij niet begreep, te ondertekenen zonder bijstand van een tolk.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Kroatië vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielpprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt – pagine 3 van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing texto stelt "Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon."

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat ECRE spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021.

Dat de motivering volgens dewelke verzoekster "geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in haar geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat integendeel verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet in orde is, reden waarom controle-organen zouden opgericht worden, de situatie zouden opvolgen...

Dat gelet op de algemene informatie mbt de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat verzoekende partij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen.

Dat AMNESTY vaststelde dat voor wat betreft uit Afrika afkomstige asielzoekers de situatie duidelijk gewild en georchestreerd werd door de autoriteiten!

Dat de appreciatie als zou verzoekster op bescherming dan deze autoriteiten kunnen rekenen dan ook een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van onzorgvuldige feitenvinding en gebrek aan onderzoek.

Overwegende dat zowel het AIDA verslag van 2021 de verklaringen van verzoeker bevestigt.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen argumenten zou ingeroepen hebben die aantonen dat hij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat het in dat verband niet opgaat dat verwerende partij stelt dat verzoeker onvoldoende duidelijk zou geweest zijn wat betreft bv. de omstandigheden waarin hij geslagen werd, daar waar het verwerende partij is die het onderhoud in dat verband kort houdt.

Dat dit geen ernstige feitenvinding is.

Dat de bewoordingen van de beoordeling van verwerende partij een impliciete erkenning zijn van het feit dat de situatie van verzoeker – die individueel onderzocht diende te worden – niet op grondige en individuele wijze onderzocht.

Verzoeker wil in dit verband ook nog verwijzen naar de elementen vervat in het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering of van onmenselijke straffen of behandelingen (CPT) van 3 december 2021, vermeld in het AIDA verslag van 2021, evenals naar een arrest van de Raad van State van Nederland van 13 april 2022 en een arrest van het administratief rechtscollege van Braunschweig (Duitsland) van 25 april 2022, stellende dat het risico op terugdrijving eveneens bestaat voor de “dubliners”, gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van zijn overdracht.

Dat tenslotte verzoeker eveneens wil vermijden naar een recent arrest van de RVV, namelijk nr. 280 106 van 14 november 2022 dat in een gelijkaardige situatie een transfert naar Kroatië schorste bij UDN.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt”.

2.3.15. De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het tweede middel geen concrete uitleg over de wijze waarop er sprake is van een :

“- Schending van art.1 en 2 van de Vluchtelingenconventie, schending van het beginsel van non-refoulement”

“schending van (...) 8 EVRM, schending van (...)artikel 7... (Handvest Grondrechten EU)..”,

“- schending (...) van artikelen 3 en 17 van het Dublin III reglementering, van artikel 21 van de Directive 2011/95/UE van het Europees Parlement van 13 december 2011 betreffende de normen mbt de voorwaarden die onderdanen van derde lidstaten of apatriden dienen te vervullen om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, mbt een eenvormig statuut van vluchtelingen of personen die kunnen genieten van de subsidiaire bescherming en mbt de inhoud van deze bescherming”

“- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15/12/1980;

“- Schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet”.

“- Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”.

Het is niet aan de Raad of aan verweerder om in een UDN-procedure zelf te gaan beginnen construeren welk (deel van een) betoog deze opgeworpen schendingen mogelijk ondersteunt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.16. Eerste punt van kritiek van verzoeker is dat hij tijdens zijn gehoor door verweerder heeft aangegeven dat hij nooit de intentie had om in Kroatië zijn vingerafdrukken af te geven en aldaar een VIB in te dienen. Verzoeker werpt op dat dit onder dwang is geschied, waardoor zijn VIB is aangetast door een wilsgebrek. Hieruit leidt hij af dat er geen sprake kan zijn van een werkelijk VIB. Volgens verzoeker had verweerder deze aanwijzingen moeten kenbaar maken aan de Kroatische autoriteiten zodat deze de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank had kunnen rechtzetten, aanvullen of verwijderen. Verweerder is daartoe in gebreke gebleven en beschouwt die volgens verzoeker ten onrechte als onwrikbaar, wat volgens hem strijdig is met artikel 24.3 van de Dublin-III Verordening. Hij acht het ook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel dat verweerder geen verder onderzoek heeft gedaan naar de juistheid van de gegevens.

2.3.17. Uit de bestreden overdrachtsakte blijkt dat verweerder rekening hield met verzoekers verklaringen. Immers kan hierin gelezen worden: *“Betreffende de verklaring dat betrokkene in Kroatië gedwongen werd tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten”*

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze beoordeling strijdig is met de artikelen 9 en 14 van de Dublin-III Verordening.

2.3.18. Voor wat betreft de opwerping van verzoeker dat hij nooit de intentie had om een VIB in te dienen, kan in de bestreden akte worden gelezen: *“Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij niet om internationale bescherming vroeg in Kroatië, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Verder wensen we hieromtrent op te merken dat betrokkene geen concrete bewijzen of begin van bewijzen aanbracht die aantonen dat de Kroatische autoriteiten buiten zijn medeweten om zijn verzoek voor internationale bescherming registreerden”.*

Hiermee wordt het betoog ontkracht van verzoeker dat verweerder uit het louter feit dat verzoekers vingerafdrukken zijn opgenomen in de database met vingerafdrukken, zou afleiden dat verzoeker een VIB heeft ingediend.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de geciteerde beoordeling onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is of getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker brengt ook thans geen enkel begin van bewijs aan dat de Kroatische autoriteiten buiten zijn medeweten om zijn verzoek voor internationale bescherming registreerden of dit automatische deden nadat ze zijn vingerafdrukken genomen hadden. Verzoekers bloot betoog dat er op dit vlak sprake is van wilsgebrek volstaat te dezen niet. De Raad ziet trouwens niet in welk belang de Kroatische autoriteiten erbij zouden hebben om tegen de wil van verzoeker in, een VIB te registreren en verzoeker bewaart daarover het stilzwijgen in zijn verzoekschrift.

2.3.19. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe het feit dat verweerder uitgaat van het hogerop vermelde resultaat van een vingerafdrukkenonderzoek in een centrale databank, een schending kan aantonen van artikel 23.4. van de Dublin-III Verordening dat als volgt luidt: *“Een verzoek tot terugname wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, op grond waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is”*.

Het eerste punt van kritiek is derhalve niet ernstig.

2.3.20. Verzoeker werpt in een tweede punt van kritiek op dat hij bij afwezigheid van een hangend VIB, bij een overdracht aan de Kroatische autoriteiten riskeert verder naar Burundi te worden teruggedreven, land dat hij ontvluchtte en waartegen hij internationale bescherming verzocht zo benadrukt verzoeker.

2.3.21. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.3.18. Het staat vast verzoeker een VIB heeft ingediend in Kroatië.

2.3.22. Dat er wel degelijk een VIB zal behandeld worden blijkt uit de instemming van de Kroatische autoriteiten met het verzoek tot terugname van verzoeker, waarover in de bestreden akte het volgende kan worden gelezen:

“Zoals reeds vermeld stemden de Kroatische autoriteiten op 23.02.2023 in met de terugname van de betrokkene t toepassing van 20(5) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend is verplicht om, op de in de artikelen 23,24,25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot de terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Dit betekent dat het verzoek van betrokkene nog hangende is en Kroatië nog niet bepaalde welke lidstaat verantwoordelijk is voor dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Kroatische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek en indien Kroatië intussen zelf verantwoordelijk blijkt te zijn, niet zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert, merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen”.

2.3.23. Verzoeker ontkracht dit niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht naar Kroatië riskeert te worden teruggedreven naar Burundi, zonder zorgvuldig onderzoek. Het is niet omdat er sprake was van illegale pushbacks van de Kroatische autoriteiten aan de buitengrenzen van het land dat er sprake is een schending van het non-refoulementbeginsel voor een vreemdeling die op grond van de Dublin-III Verordening wordt overgedragen aan Kroatië.

2.3.24. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de Kroatische overheden niet alleen, zoals in de bestreden akte kan gelezen worden, in een bericht aan verweerder op 3 november 2022 algemeen bevestigd hebben dat Kroatië het non-refoulement beginsel respecteert, maar ook individuele garanties aan verweerder verstrekt hebben voor verzoeker, waarvan ook gewag gemaakt wordt in de bestreden akte. De betrokken brief waarin deze garanties werden opgenomen, bevindt zich in het administratief dossier. Hij werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 23 februari 2023, vermeldt verzoeker en de

Dublin-III Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Ze luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection”.

De Kroatische instanties stellen dat dus verzoeker, bij terugname, toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulement principe eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan.

2.3.25. Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat uit een schrijven van dezelfde dag (hierna schrijven 2 genoemd) blijkt dat Kroatië nog dient vast te stellen of het land verantwoordelijk is en dat het ofwel het één ofwel het andere is, met name ofwel is Kroatië verantwoordelijk, ofwel moet Kroatië de verantwoordelijkheid nog bepalen.

2.3.26. Beide documenten komen niet tegenstrijdig voor maar eerder complementair. Vooreerst blijkt uit schrijven 2 ondubbelzinnig dat de Kroatische autoriteiten akkoord gaan met het verzoek tot terugname van verzoeker. Ze verwijzen daarbij naar artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Hierop wordt ook gewezen in de bestreden akte. Deze bepaling luidt als volgt:

“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Er wordt een specifieke rol toebedeeld aan de eerste lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend. Zo is deze lidstaat op grond van artikel 20, lid 5, van deze verordening in beginsel verplicht om de verzoeker die zich in een andere lidstaat bevindt, terug te nemen zolang de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat nog niet is afgerond. Bovendien volgt uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening dat wanneer geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan is (cfr. arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, In zaak C-670/16, overweging 93).

Een terugname op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening impliceert dus dat Kroatië ermee instemt om de verzoekende partij terug te nemen om de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek verder te zetten en af te ronden.

Hierna zullen de Kroatische instanties dus ofwel besluiten dat zij volgens de bepalingen van de Dublin III-Verordening zelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het VIB van verzoeker of de verantwoordelijkheid ervoor bij een andere lidstaat leggen.

De Raad ziet concreet, gezien de Eurodacresultaten die die zich in het administratief dossier bevinden - die een VIB vermelden in Kroatië op 1 september 2022 en één in Zwitserland op 13 september 2022, waarbij het administratief dossier de beslissing bevat van de Zwitserse autoriteiten van 11 november 2022 waarbij ze Kroatië verantwoordelijk achten voor de behandeling van het VIB van verzoeker en waarin vermeld wordt dat de Kroatische autoriteiten akkoord gingen met het verzoek tot terugname- , niet in welk ander land dan Kroatië verantwoordelijk zou voor het VIB van verzoeker. Zoals hierboven reeds gesteld werd, volgt uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening dat wanneer geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan is .

De individuele garanties van de Kroatische autoriteiten verwijzen uitdrukkelijk naar de Dublin-procedure en stellen zoals gezegd onder meer dat verzoeker toegang zal hebben tot adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier wanneer hij naar Kroatië terugkeert. Het feit dat in het kader van de procedure voor internationale bescherming in Kroatië eerst zal nagegaan worden of Kroatië de voor het verzoek verantwoordelijke lidstaat is, houdt niet in dat de individuele verstrekte garantie op toegang tot de procedure om internationale bescherming inhoudsloos wordt. Concreet gezien ziet de Raad zoals gezegd niet in welke andere lidstaat dan Kroatië verantwoordelijk is voor het VIB, zodat verzoeker *prima facie* wel degelijk toegang zal hebben tot de procedure tot internationale bescherming.

Het tweede punt van kritiek is derhalve niet ernstig.

2.3.27. In een derde punt van kritiek is verzoeker van oordeel dat er elementen zijn die wel degelijk aantonen dat hij in geval van een terugkeer naar Kroatië, riskeert geconfronteerd te worden met een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij is van oordeel dat het door verweerder aangehaalde AIDA-verslag, *“net als een serie andere verslagen”*, aantonen dat het theoretische uitgangspunt dat er een rechtvaardig onderzoek van de asielaanvraag zal gebeuren in Kroatië omdat dit een democratisch land is, niet klopt . Hij betoogt dat uit *“internationale verslagen”* blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië. Hij wijst erop dat een consortium van journalisten uitvoerig de *“waarachtigheid van de problemen in Kroatië”* bevestigd heeft. Hij citeert uitgebreid uit rapporten die handelen over pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen. Hij concludeert hieruit dat *“het dan ook duidelijk [is] dat [ze] melding maken op zekere wijze dat er”*:

*“- terugdrijvingen aan de grens gebeuren;
- gewelddaden door de politie gepleegd werden;
- afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten;
- onwaardige levensomstandigheden en systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië;
- structurele tekortkomingen van de asielprocedure en voorwaarden van ontvangst
- gebrek aan tolken en gebrek aan professionalisme van tolken
- afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft beroep bij het Hoge Administratieve rechtscollege
- geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen
- gebrek aan steun in geval van toegang tot medische zorg, psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie, van gebrek aan taallessen”*.

Daarna stipt verzoeker artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan alsook artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-Verordening, waarna een onsamenvattend en al zeker niet gestructureerd betoog volgt, waarin verweerder vooral verweten wordt tekort zijn geschoten in de zorgvuldigheidsplicht door verzoekers situatie niet op grondige wijze onderzocht te hebben. De Raad gaat in een UDN-procedure geen tijd steken in het proberen samenvatten ervan. Het volstaat op dit punt te verwijzen naar het in punt 2.3.1. geciteerd betoog.

2.3.28. *In casu* kan verzoeker, gelet op wat in de lijvige bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de relevante elementen met betrekking tot het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in Kroatië niet naar behoren zou onderzocht hebben. Evenmin blijkt hieruit dat verweerder geen oog zou gehad hebben voor de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië en dat hij zich enkel zou beperkt hebben tot een louter theoretische

benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) en de verdragen en richtlijnen die gelden in Kroatië en op grond hiervan ervan uitgaat dat Kroatië net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, en waar democratische instellingen een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

2.3.29. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid concreet onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport). Ten slotte verwijst hij ook naar individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald garanderen deze aan verweerder dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

2.3.30. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening is het niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Kroatië, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In het in de bestreden akte aangehaalde arrest “Jawo” van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

2.3.31. In de bestreden akte wordt niet ontkend dat er sprake is geweest van pushbacks aan de buitengrenzen van Kroatië die gepaard gingen met politiegeweld en collectieve uitzettingen. Verweerder besteedt hier duidelijk aandacht aan alsook aan de initiatieven die ontplooid werden om dit te onderzoeken en te beteugelen. Het gegeven dat over deze pushbacks nog veel meer in detail te zeggen valt, wat verzoeker aan de hand van diverse rapportage zeer uitgebreid doet in zijn verzoekschrift, en dat ook in het in de bestreden akte vermelde AIDA-rapport meerdere passages daaraan gewijd zijn die niet vermeld worden door verweerder, houdt niet in dat hij op dit vlak onzorgvuldig geweest.

2.3.32. Verzoeker gaat er echter met zijn uitgebreid betoog over de pushbacks, totaal aan voorbij dat hij als Dublin-terugkeerder wordt overgedragen aan Kroatië, dit met individuele garanties van de Kroatische autoriteiten dat verzoeker bij terugname, toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Ze hebben ook de garantie verstrekt dat ze het non-refoulement principe eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Verzoeker verzeilt als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van Kroatië waar zich de pushbacks voordeden, maar komt wel in één van de twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming terecht, met name die van Zagreb of die van Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië en dus niet aan Servië en Bosnië-Herzegovina waar volgens door verzoeker aangehaalde rapporten duizenden gepushbackte asielzoekers in smerige en onveilige vluchtelingenkampen terechtkomen.

2.3.33. Verweerder trekt er in de bestreden akte ook duidelijk de aandacht op het feit dat verzoeker een Dublin-terugkeerder is en haalt passages aan in het AIDA-rapport die handelen over Dublin-terugkeerders en die steun vinden in dit rapport dat zich bevindt in het administratief dossier. Zo kan in de bestreden akte worden gelezen:

“(…) dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden.

De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten”.

“In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, p. 52)”.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p. 80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83).

Het rapport vermeldt dat residenten in beide Kroatische opvangcentra worden voorzien van drie maaltijden per dag, beide centra hebben ook keukens waar verzoekers hun eigen eten kunnen klaarmaken (p. 85-86)”.

“Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (p. 91). Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, p. 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.”.

Gelet op voormelde passages kan verzoeker manifest niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder uitgaat van vermoedens en evenmin in zijn insinuatie dat verweerder het effectief recht op behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag louter zou afleiden uit het feit dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Kroatië.

2.3.34. De Raad leest in het AIDA-rapport niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg in Kroatië. Er ligt geen enkel verslag of rapport voor waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders het slachtoffer zijn van systemische tekortkomingen voor wat betreft voormelde aspecten. Verzoekers andersluidend oordeel waarbij hij verwijst naar “*internationale verslagen*” waaruit volgens hem blijkt dat er sprake is van systemische tekortkomingen in Kroatië of naar “*ECRE, [dat] spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021*”, volstaat te dezen niet. Evenmin volstaat de ponering dat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel niet effectief voldoende gegarandeerd is. Deze conclusie dringt zich des te meer op gezien verzoeker allerlei tekortkomingen aangaande de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg alsook latent racisme in Kroatië afleidt uit rapporten die handelen over de pushbacks en uit zijn eigen ervaringen in dit verband. Het is niet omdat er sprake is van illegale pushbacks aan de buitengrenzen, weliswaar gepaard gaande met politiegeweld en veel leed, waaronder slechte bejegening van Afrikaanse asielzoekers, en van controleorganen die hiervoor werden opgericht, dat de Kroatische autoriteiten op alle vlak falen, dat (latent) racisme wijd en zijd verspreid is in de Kroatische maatschappij en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat in de bestreden akte uiteengezet wordt, helemaal niet meer kan spelen. Het arrest van het EHRM 15670/18 “*M.H. and others v. Croatia*” van 18 november 2021, dat handelt over pushbacks en waarin een schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld in hoofd van de minderjarige kinderen maar niet in hoofd van de volwassen ouders, toont evenmin aan dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg in Kroatië voor Dublin-terugkeerders. De Raad ziet *prima facie* de relevantie niet in van verzoekers verwijzing naar het arrest van het EHRM van februari 2008 “*Saadi/Italië*” dat handelt over een vreemdeling die vreest in Tunesië, waar hij veroordeeld is voor een gevangenisstraf van twintig jaar voor terroristische activiteiten, te worden gemarteld en een beroep doet op het uitzettingsverbod ex artikel 3 van het EVRM.

2.3.35. In het AIDA-rapport worden wel kritische opmerkingen gemaakt betreffende de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg in Kroatië, maar dezen halen niet de hoge drempel van zwaarwegendheid zoals beschreven in het aangehaalde arrest “*Jawo*” van het Hof van Justitie, minstens toont verzoeker dit niet concreet aan.

Verweerder is zich blijkens de bestreden akte ook bewust van tekortkomingen, maar hij kan *prima facie* gevolgd worden wanneer hij in de bestreden akte hierover stelt:

“De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013”.

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

2.3.36. Verzoeker brengt niet concreets aan dat bovenvermelde afwegingen onderuit haalt. Ook waar ter terechtzitting louter geponeerd wordt dat uit recente informatie blijkt dat mensen uit Zwart Afrika gericht gediscrimineerd worden in Kroatië, kan dit niet tot een andersluidend oordeel leiden.

2.3.37. De Raad ziet gelet op al het voormelde niet in waarom verzoeker nog onderzoek verwacht van verweerder over *“de algemene situatie”* in Kroatië, over de asielprocedure en opvangfaciliteiten voor Dublin-terugkeerders en over de verstrekte individuele garanties.

2.3.38. Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat zijn recht om gehoord te worden werd geschonden, kan hij manifest niet gevolgd worden, gelet op zijn Dublingehoor van 16 februari 2023 (cfr. punt 2.3.7). De bestreden akte verwijst ook uitvoerig naar wat verzoeker verklaard heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud en motiveert er ook over. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden wanneer hij opwerpt dat zijn situatie niet op grondige individuele wijze werd onderzocht. Verzoekers verwijt, *“Dat de beoordelingen van de beoordeling van verwerende partij een impliciete erkenning zijn van het feit dat de situatie van verzoeker – die individueel onderzocht diende te worden – niet op grondige en individuele wijze onderzocht”* mist feitelijke grondslag. Verzoeker merkt nog specifiek op dat hij slecht werd behandeld door de Kroatische autoriteiten, maar niet de tijd heeft gekregen om daarover in detail te treden. Onmiddellijk hierna betoogt verzoeker *“Dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatië uitvoerig bevestigd werden onder meer door een consortium van advocaten”*, waarna bladzijden lang bericht wordt over pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen.

2.3.39. Uit het Dublingehoor van 16 februari 2023 blijkt niet dat verzoeker niet de kans zou gekregen om alles te vertellen wat hij zou willen verteld hebben. In de bestreden akte kan worden gelezen: *“De betrokkene stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij getraumatiseerd is doordat hij door de Kroatische politie geslagen en slecht behandeld werd en hij gaf aan dat hij beter zelfmoord zou plegen dan terug te keren naar Kroatië. Vooreerst wensen we betreffende de verklaringen van betrokkene over de Kroatische politie op te merken dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs hieromtrent aanbracht. We wensen in dit verband ook te benadrukken dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische autoriteiten, een klacht kon indienen bij de daarvoor bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties”*. Verzoeker brengt hiertegen niets *in concreto* in. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker uitgebreider wou vertellen dat hij het slachtoffer werd van politiegeweld tijdens de pushbacks en zelfs als aanvaard wordt dat verzoeker daartoe niet de kans kreeg, zou dit geen aanleiding kunnen gegeven hebben tot een andersluidende beslissing. Zoals gezegd ontkent de bestreden akte de pushbacks met politiegeweld niet. Kernpunten van de bestreden akte zijn echter dat verzoeker een Dublin-terugkeerder is, dat het AIDA-rapport geen gewag maakt van systematische of ernstige tekortkomingen betreffende de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg in Kroatië, en dat er sprake is van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten. Dit alles kwam reeds ruim aan bod.

2.3.40. In de bestreden akte kan in tegenstelling tot wat verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift, niet gelezen worden dat “verzoekster (sic) “ *geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in haar geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene*”. De Raad gaat dan ook niet in op het betoog dat verzoeker hieraan verbindt. Het is nog wel nuttig te verwijzen naar punt 2.3.9., waar de verklaringen besproken werden die verzoeker heeft afgelegd over zijn medische situatie, naar het feit dat de bestreden akte het AIDA-rapport aanhaalt waarin vermeld wordt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming wettelijk gewaarborgd is en naar de individuele garanties die de Kroatische overheden verstrekt hebben, waaronder het recht op toegang tot medische verzorging. Verweerder besteedt in de bestreden akte ook ruime aandacht aan verzoekers verklaring dat hij de dood verkiest boven een overdracht aan Kroatië en aan voorzorgsmaatregelen die getroffen kunnen worden in het kader van een gezondheidssituatie, dit in het licht van artikel 32 van de Dublinverordening. Verzoeker brengt tegen dit alles niets *in concreto* in. De volgende overwegingen blijven dan ook overeind in de bestreden akte:

“Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België”.

2.3.41. Verzoeker verwijst ten slotte in zijn verzoekschrift naar arresten gewezen door de Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege, die respectievelijk dateren van 13 april 2022 en 25 april 2022. Hij verstrekt dezen niet maar betoogt dat hierin kan gelezen worden dat het risico op terugdrijving eveneens bestaat voor Dubliners, gelet op de afwezigheid van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten. Er kan niet nagegaan worden of deze arresten zeggen wat verzoeker zegt dat ze zeggen. Er gaat alleszins geen precedentenwerking van uit en de Kroatische autoriteiten hebben individuele garanties verstrekt voor verzoeker zodat zijn situatie niet vergelijkbaar is. Dezelfde vaststelling geldt voor het door verzoeker aangehaalde arrest nrs. 280 106 van de Raad. Immers wordt de tenuitvoerlegging van een bijlage 26^{quater} geschorst om de (enkele) reden dat er geen individuele garanties gevraagd werden van de Kroatische autoriteiten ondanks het profiel en de verklaringen van de verzoekende partij.

2.3.42. De Raad concludeert gelet op al het voormelde dat er geen sprake van een schending van de artikelen 9, 14 en 23.4. van de Dublin III-Verordening. Het blijkt niet dat verweerder verkeerd heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel zou hebben gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Het tweede middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.43. In een derde middel werpt verzoeker op:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting

van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: "Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven" (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: "Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het "Vreemdelingenbesluit"). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: "Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater." (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen "tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op".

2.3.44. Verzoeker valt over het feit dat *in fine* van de bestreden akte kan gelezen worden: "Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

2.3.45. Uit het geheel van de bestreden akte duidelijk blijkt dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië en dit in het kader van de Dublin III-Verordening waarnaar in de aanhef van de bestreden akte duidelijk verwezen wordt. Het staat ook letterlijk in de laatste zin hiervan: "Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties". Dit is in overeenstemming met artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, §3, van het Vreemdelingenbesluit die gewag maken van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker zoekt spijkers op laag water als hij uit het geheel van de motieven afleidt dat hij verplicht is om niet alleen het grondgebied van België te verlaten maar ook het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Ten overvloede, door het aanvaarde terugnameverzoek beschikt verzoeker over de documenten die vereist zijn om zich naar Kroatië, sedert kort een Schengenlidstaat, te begeven.

Het derde middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.46. In een vierde middel werpt verzoeker op:

" - SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN DE DUBLIN-UITVOERINGSVERORDENING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN
BESTUURSHANDELINGEN".

Verzoeker betoogt als volgt:

1. Door de verwerende partij werd een verzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Kroatische autoriteiten met dit verzoek.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Kroatische autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening”.

2.3.47. De Raad ziet niet in hoe artikel 1 van verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de DublinIII-Verordening *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet kunnen geschonden worden door de bestreden akte. Immers heeft de eerst vernoemde bepaling betrekking op overnameverzoeken terwijl verweerder *in casu* een terugnameverzoek gericht heeft aan de Kroatische autoriteiten, dit op grond van artikel 2 van de voormelde verordening van 2 september 2003.

2.3.48. Wat er ook van zij, uit het administratief dossier blijkt dat verweerder het Dublin-standaardformulier gebruikt heeft om aan de Kroatische autoriteiten de terugname van verzoeker te vragen en dat hij hierbij de vereiste elementen verstrekt heeft. Mocht verweerder daartoe in gebreke gebleven zijn, dan zouden de Kroatische autoriteiten het verzoek tot terugname niet aanvaard hebben. De Raad ziet dan ook niet in waarom verweerder in een beslissing die reeds 9 pagina's beslaat, ook nog eens moet motiveren over de praktische kant van het indienen van een later aanvaard verzoek tot terugname. De Raad ziet ook niet in en verzoeker legt niet uit welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat er op dit vlak een motivering ontbreekt in de bestreden akte.

Het vierde middel is niet ontvankelijk en dus niet ernstig.

2.3.49. Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. EKKA